

Č. j./Sp. zn./Typ
MD-2949/2025-072/2
MD/2949/2025/072

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo dopravy, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

rozhodlo

ve věci stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ ze dne 8. 1. 2025, kterou podala paní [REDACTED] nar. [REDACTED] (dále jen „stěžovatelka“), proti výši úhrady sdělené podle § 17 InfZ při vyřizování žádosti o informace ze dne 27. 12. 2024 přípisem Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 8. 1. 2025 pod č. j. KULK 1006/2025

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, se požadovaná úhrada za poskytnutí informace p o t v r z u j e v celkové výši 1 160 Kč.

O d ů v o d n ě n í

I.

Nadřízenému orgánu byla v souladu s § 16a odst. 5 InfZ postoupena stížnost stěžovatelky spolu s příslušným spisovým materiálem povinného subjektu. Ze spisového materiálu plynou následující skutečnosti:

Stěžovatelka se prostřednictvím datové schránky obrátila na povinný subjekt se žádostí ze dne 27. 12. 2024, v níž na základě InfZ požádala o poskytnutí těchto informací:

„- poskytnutí všech rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupku provozovatele vozidla podle zákona č. 361/2000 Sb., (tzn. objektivní odpovědnost provozovatele za to, že řidič jel rychle v měřeném úseku silnice), vydaných v druhém pololetí roku 2024.

- Vy sami jste si dělali nějakou analýzu, zda ty radary slouží ke zvyšování bezpečnosti, nebo je to celé jen z účelem plnění obecních pokladnic?

- Děláte v tom sami nějaké kroky vůči těm obcím, kde je očividné, že jediným smyslem měření je jen vydělávat peníze?“

Povinný subjekt k žádosti stěžovatelky zaslal přípis ze dne 8. 1. 2025 pod č. j. KULK 1006/2025, kterým stěžovatelce oznámil, že v souladu s § 17 odst. 1 InfZ bude za poskytnutí informací požadovat úhradu účelně vynaložených nákladů v celkové výši 1 160 Kč. K samotnému stanovení výše úhrady pak povinný subjekt uvedl:

„Obor silničního hospodářství eviduje rozhodnutí o všech přestupcích dle zákona č. 361/2000 Sb. ve dvou systémech. Jedním je Evidence dopravních agend a druhým GINIS. Pro vyhledání požadovaných rozhodnutí je třeba pracovat v obou systémech, a to s ohledem na vyhledávané dokumenty. Systém Evidence dopravních agend je excelová tabulka, kde je uveden seznam řešených případů, GINIS je pak systém spisové služby, který obecně obsahuje všechny dokumenty vytvořené nebo doručené na KÚ LK.

V systému Evidence dopravních agend není možné přestupky filtrovat dle zavinění, nejsou v něm zvlášť vedeny přestupky spáchané řidičem či provozovatelem vozidla. Ze systému je možné vytěžit data o obviněném, případně dle zkratky (paragrafu či jiné písmenné zkratky), jakého přestupku se obviněný dopustil. Přestupky se evidují dle čísla a osobních údajů obviněného, dále se zde uvádí, jak bylo rozhodnuto (rozhodnutí potvrzeno, zrušeno, řízení zastaveno a podobně).

Z Evidence dopravních agend však nelze jednoduše určit, který přestupek se týkal objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Pro účely vyřízení žádosti lze toliko vyfiltrovat přestupky označené jako ŘO či body, neboť takové tresty se provozovateli vozidla na základě jeho objektivní odpovědnosti neudělují.

Ve druhém pololetí roku 2024 bylo vydáno 168 rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím o přestupcích dle zákona č. 361/2000 Sb. Z Evidence dopravních přestupků lze zjistit, že v 54 případech šlo o přestupky označené jako ŘO či body, které se nemohou týkat objektivní odpovědnosti. Přesto stále zůstává 114 přestupků, u kterých je následně nutně individuálně zkontrolovat podle textu rozhodnutí, jakého případu se týkají. Tato kontrola se již provádí vyhledáním konkrétních rozhodnutí v systému GINIS, kam jsou všechna rozhodnutí vkládána.

KÚ LK zjistil na vzorku případů, že když se postupuje výše uvedeným způsobem, pak ověření u jednoho rozhodnutí, zda se týká objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, trvá v průměru 3 minuty. Z toho vyplývá, že při celkem 114 rozhodnutích, které by bylo nutno prověřit, by celková doba pro zpracování trvala 342 minut, tj. cca 5,7 hodin.

Hodinová sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je stanovena sazebníkem úhrad za poskytování informací, zveřejněným na webových stránkách Libereckého kraje na adrese 12. Úhrady za poskytování informací | Liberecký kraj (kraj-lbc.cz) (dále jen „sazebník“) a činí 232 Kč. Sazba 232 Kč za 1 dokončenou hodinu vyhledávání informací je vypočtena jako průměrné hrubé mzdové náklady na 1 hodinu práce 1 zaměstnance Libereckého kraje zařazeného do krajského úřadu. Úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tedy byla vypočtena jako součin částky 232 Kč a 5 dokončených hodin, které (by) strávil zaměstnanec KÚLK vyhledáváním požadovaných informací.

Závěrem přípisu povinný subjekt informoval stěžovatelku o způsobu a lhůtě úhrady požadované částky, včetně poučení o důsledcích případného nezaplacení.

Výzva povinného subjektu byla stěžovatelce doručena cestou datové schránky dne 8. 1. 2025.

Proti oznámené výši úhrady podala stěžovatelka v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) InfZ tentýž den stížnost s tím, že povinný subjekt neuvedl konkrétní podrobný popis, jaké úkony byly považovány za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, ani neprokázal, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Dále pak uvedla, že nebyl uvedený rozsah vzorku a jak bylo postupováno.

Povinný subjekt k podané stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou, přičemž na uvedené výši úhrady nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací trvá, a je dle něj přiměřená a řádně odůvodněná, přičemž stěžovatelka byla o výši úhrady náležitě a obsáhle informována a byly splněny i všechny ostatní náležitosti ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt tedy postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy.

II.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatelky z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podala stěžovatelka a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem. Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace a dospěl k následujícímu.

Co se týče druhého a třetího bodu žádosti, ze spisového materiálu vyplývá, že povinný subjekt odpověď na dotazy konkretizoval, ale jako první krok učinil výzvu stěžovatelce kvůli úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Dle § 17 odst. 3 a 4 InfZ přitom platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.*

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 InfZ splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncipuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 InfZ nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně

vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Z předloženého spisového materiálu je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadované informace požaduje po stěžovateli úhradu účelně vynaložených nákladů, a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není InfZ legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

III.

S ohledem na stížnostní námitky stěžovatelky přistoupil dále nadřízený orgán k přezkumu způsobu stanovení výše úhrady nákladů v rozsahu požadovaném stěžovatelce, tj. tím, zda povinný

subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě stanovené InfZ a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá § 17 InfZ, nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle InfZ a schválenému sazebníku úhrad za poskytování informací.

Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt stěžovatelce prostřednictvím datové schránky dne 8. 1. 2024. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo.

Z podkladů je dále zjevné, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, avšak nedisponuje jimi v té podobě, kterou stěžovatelka požaduje, tj. nemá k dispozici žádný statistický přehled rozhodnutí, která by obsahovala všechny stěžovatelkou vymezené údaje. Zákon, jiný právní předpis, ani interní akt nenařizuje povinnost povinnému subjektu takovou informací disponovat. Povinný subjekt tak za účelem poskytnutí požadované informace musí nejprve vyhledat všechna dotčená rozhodnutí za požadované období a jejich následným pročtením pak v nich vyhledat všechny stěžovatelem požadované údaje. Poskytnutí informací je tedy podmíněno jejich vyhledáním, což ve vztahu k náplni chodu povinného subjektu představuje časově náročnou činnost, která se vymyká běžnému poskytování informací. Úhrada nákladů za poskytnutí informace je tak na místě.

Co se týká samotného stanovení a vyčíslení požadované úhrady za poskytnutí informací, dospěl nadřízený orgán k závěru, že tato úhrada byla stanovena v souladu se zákonem.

Smyslem zákonné povinnosti povinného subjektu odůvodnit oznámení o požadavku k úhradě účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informace, je nepochybně umožnit žadateli o informaci, aby sám posoudil, zda informace, které mu budou po provedení úhrady poskytnuty, skutečně odpovídají předmětu jeho žádosti a tedy, zda celková výše úhrady byla řádně a v souladu se zákonem vyčíslena. Z přípisu povinného subjektu ze dne 8. 1. 2025 pod č. j. KULK 1006/2025 řádné odůvodnění požadované úhrady plyne, přičemž povinný subjekt toto odůvodnění dostatečně prokázal i v rámci stížnostního řízení provedení názorného popisu a provedením testu.

Nadřízený orgán nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že povinný subjekt nevysvětlil, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Povinný subjekt ve výzvě cituje organizační směrnice KÚ LK OS-10/04/15 o postupu krajského úřadu při vyřizování žádostí o informace podaných podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kde je stanoveno, kdy se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání: *„O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže zaměstnanec nebo zaměstnanci příslušného odboru, kteří se na vyhledávání informací podílejí, budou nuceni na dobu v součtu delší než 5 hodin přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovat vyhledávání informací.“* Povinnost požadovat úhradu těchto nákladů (a nikoliv tedy oprávnění, jak by se mohlo zdát z díkce zákona o svobodném přístupu k informacím) je odvozena z ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), v platném znění, podle kterého *„Majetek kraje musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Kraj je povinen pečovat o zachování a rozvoj svého majetku.“* Názor KÚ LK v této problematice je rovněž v souladu s odbornou literaturou (viz FUREK, A.; ROTHANZL, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016. s. 1000.).

Námítka stěžovatelky, která problematizuje dobu 3 minut na prověření jednoho rozhodnutí, považuje nadřízený orgán za nedůvodnou. Z jeho úřední činnosti je mu známo, že tato časová dotace je zcela adekvátní v porovnání s činností ostatních krajských úřadů, dokonce je jedna z nejnižších. Povinný subjekt stěžovatelce ve výzvě vysvětlil, jak jsou rozhodnutí odboru silničního

hospodářství evidována. Z toho samotného logicky plyne, jak je nutno postupovat při vyhledání požadovaných rozhodnutí, a dle toho lze posoudit, zda je uvedená doba 3 minuty na 1 případ adekvátní. Jelikož je vyhledávání u každého spisu stejné, není tedy třeba volit žádný větší vzorek než několik málo rozhodnutí.

Z vysvětlení uvedeného v odůvodnění výzvy je zřejmé, že se postupuje následovně: Úředník vytiskne sestavu v systému Evidence dopravních agend, potom dle jednotlivých čísel odboru silničního hospodářství vyhledá předmětný elektronický spis, v tomto spise vybere příslušné rozhodnutí a v nich vyhledá výrok a zjistí skutkovou podstatu. Tento postup logicky plyne z vysvětlení, jak jsou rozhodnutí evidována.

Ne všechny spisy jsou vedeny čistě elektronicky, v případě, že obviněný neměl právního zástupce a nemá datovou schránku, bylo rozhodnutí vyhotoveno a zasláno fyzicky. V takových případech by bylo nutno vyhledat rozhodnutí ve fyzickém spise (text takového rozhodnutí není obsažen v systému GINIS v elektronické podobě) a pak by tedy uvedené vyhledání trvalo déle než 3 minuty.

Povinný subjekt nemohl s ohledem na svoji kapacitu spočítat přesný počet rozhodnutí, která má uchovány pouze fyzicky, a ani jej nedokázal odhadnout, takže případná delší doba na ruční vyhledávání nebyla zahrnuta do časové dotace potřebné k vyhledání požadovaných dokumentů. Skutečný rozsah vyhledávání by tedy byl ve skutečnosti s velkou pravděpodobností větší než 5 hodin, za které je úhrada požadována, a nikoliv menší, jak tvrdí stěžovatelka. Kromě toho do této časové dotace nebyl započítán čas na anonymizaci rozhodnutí, jak vyplývá ze spisu, neboť není známo kolik takových rozhodnutí by bylo vyhledáno. Bylo tedy postupováno pro stěžovatelku příznivějším způsobem.

Kvalifikovaný odhad jako metoda práce s malým vzorkem požadovaných informací byl jasně akceptován nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 1083/16 a potvrdili jej i další judikáty. Je v souladu s odbornou literaturou, zejména s komentáři trojice A. Furek, A. Rothanzl a T. Jírovec (např. již FUREK, A.; ROTHANZL, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016. s. 1035-1036.), a tuto praxi akceptují i soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. č. j. 30 A 100/2018 – 64 ze dne 29. 6. 2020), zejména pak nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 3339/20.

Z výše řečeného považuje povinný subjekt za zjevné, že pro poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo nutné provést mimořádně rozsáhlé vyhledávání, a tedy byly splněny podmínky pro vznik možnosti nárokovat si úhradu vynaložených nákladů dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb.

IV.

Nadřízený orgán s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž uvedená výše úhrady nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací je dle něj přiměřená a řádně odůvodněná, neboť stěžovatel byl o výši úhrady náležitě a obsáhle informován a byly splněny i všechny ostatní náležitosti ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt tedy postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy.

Nadřízený orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a výši úhrady potvrzuje.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V Praze dne 30. ledna 2025

Mgr. Jakub Stadler
Ředitel
Odbor komunikace

Rozdělovník:

1. [REDACTED]
2. Krajský úřad Libereckého kraje, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, ID datové schránky: c5kbvkw, k č. j.: KULK 53992/2024
3. do spisu MD

V Praze dne 30. ledna 2025